

ΟΙ ΙΠΠΟΤΑΙ ΤΩΝ ΑΝΑΡΓΥΡΩΝ.

ΙΣΤΟΡΙΗΜΑ

ΥΠΟ

Δ. Ν. ΒΡΑΤΣΑΝΟΥ.

(Συνέχεια· ἴδε ἀριθ. φυλ. 37.)

ΕΠΙΛΟΓΟΣ.

Εἶναι τρίτη ὥρα Μ. Μ. καὶ ἡ ἀνθοδέσμη τῶν ἱπποτῶν μου ἀπηλπισμένη νὰ ἀνεύρῃ τὸν Προηγούμενόν της, ἤλθε καὶ ἐκάθησε περὶ τὴν στρογγύλην ἐκ μαρμάρου τράπεζαν τοῦ καφενείου τῆς ὥραιας Ἑλλάδος, καὶ μὴν σὰς φανῇ διόλου παράδοξον, ἂν ἐζήτησε νὰ πῖη καφφέν, ἐνῶ πρὸ εἴκοσιν ὥρῶν εἰς τὸ αὐτὸ μέρος ἔπινε τέϊ· ὁ καφφές εἶναι πάσης διαθέσεως δεκτικὸς, καὶ τὴν χρεὶν ἐκχειλοῖ καὶ τὴν θλίψιν κατασταλάζει. Οὐδόλως ὁμως ἐθλίβετο, διὰ τὴν ὀλιγόωρον αὐτὴν ἐκλειψιν τοῦ Προηγουμένου· μόνον ἀνησύχει. Οὔτε πάλιν ἔχαιρεν, ἀλλὰ καθεὶς, ἔχων ἐνώπιόν του κύπελον πλήρες καφφέ ἐξ' αὐτοῦ ἐπροσπάθει νὰ καταπιέσῃ τὸν ἀνερχόμενον ἀτμὸν αὐτοῦ, διὰ τοῦ καπνοῦ τοῦ σιγάρου του, τὸν ὅποιον ὡς πυρίπνοα θηρία ἀπέπνεον τοῦ στόματος καὶ τῶν ῥωθίωνων, χωρὶς νὰ προφέρωσι λέξιν ἐνῶ τὸ βλέμμα των ἐπρόδιδε μακαριότητά τινα, ἣτις ἀπεικονίζει τὴν εὐχάριστον κατάστασιν ἀνθρώπου, ὅστις εὐρίσκεται εἰς πλήρη ἁρμονίαν μὲ τὴν συνείδησίν του, ἥ ἂν θέλετε, ἀνθρώπου λέγοντος «ἀφοῦ τελοσπάντων δὲν ἔχει νὰ κάμῃ τις καλλίτερον, εἶναι δῶρον θεοῦ νὰ δύναται νὰ πῖνῃ καφφέν, καπνίζων ἐν σιγάρῳ του».

— Πλὴν τί διελογίζοντο; Τῇ ἀληθείᾳ ἤθελεν εἶσθαι τόλμη νὰ μαντεύῃ τις τὰ ἄδυτα τῶν ἀνθρωπίνων διαλλογισμῶν, ἂν ἐνίοτε ἡ φυσιογνωμία δὲν ἀντανακλᾷ τὴν σκιάν τῆς ἀνακυκλούσης ιδέας, προδίδουσα τὸ αἶσθημα εἰς ἐνέπιφώνημα ἀκούσιον, μίαν ῥιπὴν ὀφθαλμοῦ ἢ τὴν ἐλαφρὰν καὶ ἀκαριαίαν ἀλλοίωσιν τοῦ προσώπου. Ὅτι δὲ καὶ οἱ ἱππῶταί μου διελογίζοντο περὶ τοῦ Προηγουμένου, οὐδεμία ἀμφιβολία, διότι ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν, ὅτε μὲν τοῦ ἐνός, ὅτε δὲ τοῦ ἄλλου τὸ βλέμμα, ἐστρέφετο πρὸς τὴν θύραν ἀνυπόμονον, ὡς ἂν ἔ-

λεγε — μὰ τὶ διάβολο ἐγένετο ! — Εἶναι τώρα πέντε ὁλόκληραι ὥραι ἀφ' ἧς ἀπεχωρίσθημεν εἰς τῆς μαγίσσης τὴν θύραν, ἥτις βεβαίως ἀδύνατον νὰ τὸν ἀπησχόλησεν ἐπὶ μίαν ὥραν· διότι δὲν εἶχε παρέλθει καὶ πλειότερα, ὅτε τὴν συναντήσαμεν εἰς τὴν μεγάλην ὁδὸν ῥοδόχρουν καὶ εὐχαριν, ῥίπτουσιν δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ ἐκείνοτὸ γοργὸν ὡς ἡ κίνησις βλέμμα της.

Καὶ τῷ ὄντι, μόλις, ὡς ἐνθυμεῖται ὁ ἀναγνώστης ἡμῶν, διέβη ὁ Προηγούμενος τὸ κατώφλιον τῆς ὁποίας ἀπεικονίσσαμεν θύρας, καὶ ἀμέσως ὁ νεανίας, ὅστις ἐχρησίμευσεν ὁ διερμηνεὺς, ὡς εἶπεν, τῆς μετὰ τῆς μαγίσσης συνεντεύξεώς του ἔρριψεν κατόπιν αὐτοῦ βλέμμα βαθὺ καὶ

— Ἄγωμεν, εἶπεν φίλοι, ἄγωμεν· ὁ Προηγούμενος ἐξησφαλίσθη.

— Τὶ σημαίνει τοῦτο ἠρώτησαν ἐκεῖνοι ;

— Σημαίνει, ὑπέλαβε γελῶν ὁ νεανίας, ὅτι περιττὸν ἤθελεν εἶσθαι νὰ περιμένωμεν εἰς τὴν γωνίαν· διότι οἱ εἰσερχόμενοι εἰς τὴν μαγικὴν αὐτὴν κατοικίαν, ἐξέρχονται δι' ἄλλης ὁδοῦ· καὶ πότε, μὰ τὴν ἀλήθειαν, εἶναι ἄδηλον. Τοῦτο ἐξήρτηται ἀπὸ τὰς καλὰς διαθέσεις τῆς μαγίσσης, ἢ τὴν ἀξίαν τῶν ἀνακαλυφθησικῶν μυστηρίων· καὶ τοῦ Προηγούμενου μας ὑποθέτω ὅτι θὰ ᾔδει τόσον περίεργα, ὅσον ὁ φόνος τοῦ Συνταγματάρχου, ἢ ἡ ἱστορία τῆς μαγίσσης εἰς ἣν ἐμπεριλαμβάνεται, καθὼς μαντεύω

— Ποτέ μου δὲν εἶχα τὴν ὑπομονὴν νὰ λύω αἰνίγματα, εἶπεν ἀσθμαίνων τὸ ἀρκούδιον. Λοιπὸν ἢ δόσε μας τὴν λύσιν, τῶν ὧν λέγεις, νεανίσκα μου, ἢ μὰ τοὺς ἀγίους μας ! τὴν λαμβάνω ἀμέσως παραβιάζων τὰς ἀρχὰς καὶ τὴν θύραν τῆς καλῆς σου μαγίσσης.

— Ἐ ! στάσου δὲ, καλότυχε· ὀλίγην ὑπομονὴν, μὴν κοπιᾷζης τοῦ κακοῦ, διότι ἡ θύρα ἂν καὶ φαίνεται σασθρωμένη ἐξωθεν, ἐσωθεν ὁμῶς εἶναι δικλειδωτή.

Καὶ τῷ ὄντι· μόλις ὁ Προηγούμενος διήρχετο ἀνὰ μίαν θύραν μετὰ προφυλάξεως ὅπισθεν αὐτοῦ ἐρμητικῶς ἐπεκλείοντο ἄνευ θορύβου τὰ εὐστροφα φύλλα ἐκάστης, ὑπὸ δύο χειρῶν πεντηκονταέτου γυναικὸς, αἵτινες ὁμοιάζον ὡς δύο ῥάβδοι ἐσκωριασμένου σιδήρου, καὶ τῆς ὁποίας ὁ στρογγύλος καὶ μικρὸς ὀφθαλμὸς (διότι ἓνα εἶχεν) χωμένος εἰς τὸ βάθος τῆς κοίτης του, ἀπέχυνε εἰς πᾶσαν στροφὴν του λάμψιν, οἷαν ἀφίνει ἐν νυκτὶ χειμῶνος μία λευκὴ ἀστραπή.

— Καὶ πρὸς τί αἱ προφυλάξεις αὗται ;

— Διότι τὰ μαγικά, καθὼς ἐκατάλαβα, εἶναι καθὼς τὰ μαθηματικά· ἀπαιτοῦν ἡσυχίαν, καταστρέφεται ἡ γοητεία των, καὶ ὁ ἐνεργῶν δαίμων παραλύεται, καθὼς τοῦ μαθηματικοῦ τὸ πείραμα, ἅμα τῷ ταράξῃ τοὺς κύκλους. Διὰ τοῦτο, βλέπετε, ὅτι καὶ ἡ ἑξοχος αὐτὴ τεχνίτις, ἐξασκεῖ τὸ ἐπάγγελμά της τὴν αὐγὴν καὶ τὴν ἑσπέρας.

— Καλὲ δὲν μὲ κρατεῖς ἐμεῖ ! θὰ κτυπήσω, θὰ φωνάξω· εἶμαι ἱκανὸς νὰ διώξω ὅλους τοὺς διαβόλους της, ἂν δὲν θελήσουν νὰ ἔλθουν εἰς βοήθειάν μου. Εἶπε καὶ ἐκινήθη τὸ ἀρκούδιον.

— Μὴ τρέχης δά ! καὶ ἀντὶ νὰ διώξης τοὺς δαίμονας, θὰ ἐξεγείρῃς τὴν συνοικίαν ὁλόκληρον· καὶ διόλου παράδοξον, νὰ καταμυνηθῶμεν ἐπὶ διαταράξει οἰκιακῆς ἡσυχίας . . . ἐνῶ εἰς δύο λέξεις σοὶ λύω ἐγὼ τὸ αἰνίγμα.

— Δύω λέξεις; εἶναι πολλαὶ, νομίζω· καὶ τότε θὰ ᾔναι γρίφος· διότι τὰ αἰνίγματα συνήθως εἶναι μονοσύλλαβα.

— Ἐχεις δίκαιον, γρίφος εἶναι λοιπὸν, τὸν ὁποῖον τὴν στιγμὴν ταύτην ἴσως ἔλυσε ὁ Προηγούμενος, ἀνακαλύπτων ὑπὸ τὸ προσωπεῖον τῆς μαγίσσης τὴν μυστηριώδη του.

— Τί; ἡ μάγισσα εἶναι ἡ μυστηριώδης του !

— Τίς τὸ εἶπε;

— Σὺ τοῦλάχιστον, αὐτὸ ἐνοήσαμεν.

— Ἀπεναντίας, ἐγὼ ἤθελα νὰ εἶπω, ὅτι ἡ μυστηριώδης του εἶναι ἡ μάγισσα.

— Ἄ, ἐκατάλαβα· δὲν εἶναι αὐτὸ, ἀλλ' ἡ γρηὰ τῶφαγε.

— Χά ! χά ! ἀνεκάγχασεν ὁ κύκλος τῶν ἱπποτῶν, ὅστις ἐμορφώθη περὶ αὐτοὺς. Λοιπὸν ὁ Προηγούμενός μας περιεπλέχθη εἰς τὰ δίκτυα, καὶ σὺ τὸ γνωρίζεις; διάβολε ! σὺτὸ εἶναι νόστιμο.

— Τὸ γνωρίζω ! δηλαδὴ τὸ συμπεραίνω, καὶ ἀκούσατε τὸ πῶς, ἐνῶ θὰ ἀπερχώμεθα ὁμῶς, μὴ ποτε ἴσταμένους ἐνταῦθα μᾶς ἐκλάβωσιν ὡς συνομῶτας.

— Καὶ τὸν Προηγούμενον θὰ τὸν ἀφήσωμεν λοιπὸν; δὲν θὰ τὸν περιμείνωμεν;

— Εἶναι περιττὸν, ἀπεκρίθη ὁ νεανίας, μὲ ὕφος πεποιθήσεως, καὶ ἐβάδισε σύρων κατόπισθεν αὐτοῦ τὴν ἀκολουθοῦσαν περιέργειαν τῶν ἱπποτῶν.

Μετά τινα βήματα, ἀφοῦ πλέον δὲν ἐφαίνετο ἡ μυστηριώδης θύρα τῆς μαγίσσης, ὁ νεανίας ἔστη, ἔβηξε δις ἢ τρίς καὶ οἱ ἱππότες συνεσπειρώθησαν.

— Λέγε λοιπὸν, μᾶς ἐπνίξεν ἡ περιέργεια τελοσπάντων.

— Τελοσπάντων, κύριοι, ἰδοὺ τί γνωρίζω, ἀλλὰ βαδίζετε, ὀλίγα ἔχω νὰ σᾶς εἶπω καὶ σύντομα· σᾶς ἀφίνω δὲ κατόπιν νὰ μαντεύσητε καὶ σεῖς, ἂν ἡ μυστηριώδης εἴη ἡ μάγισσα, ἢ ἡ μάγισσα εἶναι ἡ μυστηριώδης. Διότι τὸ κατ' ἐμὲ ἀμφοτέρω τὰ ἐπίθετα προσωποποιοῦν μίαν πολυθέλητρον Κυρίαν τῆς πρωτευούσης μας, διὰ τὴν ὁποίαν καὶ ὀλυνθιακοὶ, καὶ ἀκροστιχίδες ἐγράφησαν, καὶ αἷμα, ἂν θέλετε, ἐχύθη, καὶ μῖσος ἄσπονδον ἐγεννήθη μεταξὺ φίλων, διὰ τὰ παθήματα τῶν ὁποίων συνεπάθαινε ἡ ὡραία αὐτὴ εἰς τὰς ἀγκάλας ἑνὸς τρίτου, τὸν ὁποῖον ἠγνώμονει, διότι τὸν ἐγνώρισεν εἰς τὰς μικρὰς λύπας τῆς, καὶ τὸν ὁποῖον ἐγκατέλιπε τὴν ἐπαύριον, διότι εἶχε τόσας πολλὰς θλίψεις, ὥστε ἀδύνατον ἦτο, ὡς ἔλεγε, νὰ τὰς χωρήσῃ μία καρδία καὶ νὰ τὰς ἀντιληφθῇ εἰς νοῦς. Ὁ κόσμος ὁλόκληρος εἶ' αὐτὴν εἶναι ἐν μικρὸν ποτήριον πλήρες ὕδατος, εἰς τὸ ὁποῖον ἅμα μίαν ρανίδα ἐνστάξης ἀποτόμως ἐκχειλίζει. Προσπάθει λοιπὸν νὰ εὕρισκῃ τὰ κενὰ μέρη καὶ ταῦτα

εἶναι αἱ ἐντελεῖς καρδίαι, ὡς τὰς ὀνομάζει, τὰς ὁποίας εἶναι ἱκανὴ νὰ πλανέσῃ εἰς ἓν τῆς βλέμμα μόνον· νὰ κερδίῃ δὲ αὐτὰς περιπαθῶς τὴν πρώτην ἡμέραν, καὶ τὴν τρίτην ἐγκαταλιμπάνουσα, μετὰ συναισθήσεως πάποτε, τῶν θλίψεων τῆς τὸ προσφιλες ἔρεισμα, νὰ διαχύνηται εἰς τὴν πρώτην εἰκόνα ἣν ἤθελε συναντήσῃ ἡ ζωηρὰ φαντασία τῆς.

Ἐγὼ τοιαύτην τὴν ἐγνώρισα πρὸ τριῶν μηνῶν. Ἡ γνωριμία μας ὑπῆρξε περιπαθῆς, πλὴν ὀλιγοχρόνιος κατὰ τὰς ἐμφύτους ἀρχὰς τῶν σχέσεών τῆς. Τὴν ἐγνώρισα εἰς στιγμὰς ἀπελπισίας, ὅτε ἀπατηθεῖσα εἰς τὰς συζυγικὰς ἐλπίδας τῆς, ὡς μοὶ ἐξωμολογήθη, ἐπλήρωνε τὴν ἀπάτην δι' ἀπάτης, καὶ κατόπιν εἰς πείσμα μου διότι ἐζυλοτύπησα εἰς τὴν ἐμφάνισιν ἑνὸς ξένου, ἐπεριποιήθη ἐκεῖνον, διὰ νὰ δαμάσῃ ἐμέ. Τὴν κατεδίωξα, ἀνεκάλυψα τὴν κατοικίαν τῆς μαγίσσης, τὴν ὁποίαν ἐσησεν ὡς παγίδα, εἰς ἣν συνελάμβυνεν ὅσους εὗρισκεν ἀξίους τῶν αἰσθημάτων τῆς. Εἵμεθα τότε εἰς ἐντελῇ ῥῆξιν καὶ τὸ μῖσός μου ἦτο ἄσπονδον, εἶχε τὴν τέχνην ὅμως νὰ τὸ διασκεδάσῃ, διότι μόλις ἐνόησεν, ὅτι ἐπαίχθη καὶ ἀντ' ἄλλου παρέστην ἐγὼ, ἐρρίφθη εἰς τὴν πρώτην ἐμφάνισίν μου ἐπὶ τοῦ τραχήλου μου, καὶ μίᾳ λειποθυμίᾳ διαρκέσασα ἐπὶ τρεῖς ὥρας, δὲν ἤρκεσε νὰ τὴν κάμῃ νὰ σιωπήσῃ τὰς θλίψεις, ὅσας τῇ ἐπροξένησεν ἡ ἰδιότροπος ζηλοτυπία μου, καὶ μὲ ἔκαμε νὰ πιστεύσω, ὅτι ἐμὲ ἐδέχετο ὑπὸ τὸ ψευδὲς ὄνομά μου. Τὴν συνώδευσα πανταχοῦ ἐπὶ δύο ἡμέρας, πλὴν τὴν τρίτην ἀνεκάλυψα, ὅτι ἤμην τὸ κάλυμμα τῶν μετὰ τοῦ ξένου παρεκτοπῶν τῆς· ἐπνίξα τὸ ἔτοιμον νὰ ἐκραγῇ αἰσθημά μου καὶ μὲ εὐχαρίστησίν μου εἶδα τὴν ἐσπέραν τοῦ χοροῦ, καθ' ἣν συνηντήθη μετὰ τοῦ Προηγούμενου, νὰ προτιμήσῃ τὴν πυρότριχα γενειάδα αὐτοῦ ἀπὸ τὰς χρυσᾶς ἐπωμίδας ἐκείνου, καὶ ἐνθυμεῖσθε, πῶς τὸν παρήτησεν ἀποτόμως ἐν τῷ μέσῳ τῆς εὐτυχίας του, καὶ πῶς ἐφρόντισε νὰ προσελκύσῃ τοῦ Προηγούμενου τὸν νοῦν, διὰ νὰ κυριεύσῃ τὴν καρδίαν του ἐξ ἐφόδου, προκατειλημμένην οὖσαν ὑπὸ τοῦ μυστηρίου τὴν πλάνην. Φοβουμένη ὅμως μὴ προδοθῇ εἰς τὴν ἐξήγησιν, τὴν ὁποίαν ἐπροκάλεσεν ἡ διαγωγὴ τῆς, μεταξὺ τοῦ ξένου καὶ τοῦ Προηγούμενου, τὴν αὐτὴν ἐσπέραν μετέβη εἰς τοῦ Συνταγματάρχου τὸν ἰδιαίτερον θάλαμον, συνωμίλησε μετ' αὐτοῦ ὀλίγας μόνον στιγμὰς καὶ ἔδωκε καὶ ἔλαβε λόγον τιμῆς... Τὴν ἐπαύριον, λίαν πρωτῇ, ὁ ξένος ἀπῆρχετο ἀλλ' ἄφινε τῆς προσβεβλημένης τιμῆς τοῦ διέκδικον τὸν Συνταγματάρχην, ὅστις ἐτήρησε μὲν τὸν λόγον, ὃν ἔδωκε, δὲν ἠδύνατο, ὅμως καὶ ν' ἀποφύγῃ τοῦ νὰ παρευρεθῇ εἰς τὴν θέσιν τοῦ ἀποπεμπομένου ἀξιωματικοῦ του, διεκδικῶν οὕτω τὴν στρατιωτικὴν τιμὴν. Ἡ φίλη παρεκάλεσεν, ἀλλ' ὁ γάλλος στρατιώτης προτιμᾷ τὴν τιμὴν καὶ ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἀληθῆ ἐρωμένην του. Ἐπίστευσε τότε, ὅτι ἐμπαίζεται καὶ ὤμοσε τὴν ἐξόντωσιν καὶ τούτου εἰς τὸ πείσμα τῆς κατοχῆς· καὶ ἐνῶ ἐξ ἑνὸς ἔγραφε πρὸς τὸν Προηγούμενον, ὅτι ἀπηλάγῃ τῆς μονομαχίας, ἐξ' ἄλλου ὁ Συνταγματάρχης ἐφονεύετο ὑπὸ τοῦ σκοποῦ τῆς θύρας του, δι' ὃ μικραὶ ὑπόνοιαι ἠγέρθησαν κατ' αὐτῆς. Φίλος τις μάλιστα, μαγευμένος εἰς τὴν λάμψιν τῶν ὀφθαλμῶν τῆς, καὶ προ-

βαίνων νὰ κάμῃ κατοχὴν ἀπ' αὐτῶν, ὡς ἄνθρωπος τῆς κατοχῆς, τὴν εἰδοποίησε τὶ συνέβαινε τὴν αὐτὴν στιγμήν. Τὸ περιστατικὸν τοῦτο τὴν ἐθορύβησεν, ὅχι ὅτι ἐφοβεῖτο μὴ ἐνοχοποιηθῇ ἀλλὰ διότι ἐταράχθησαν οἱ κύκλοι τῆς μαγικῆς τῆς καὶ ἤθελε βραδύνει ἴσως νὰ ρίψῃ τὴν μοῖραν τοῦ Προηγούμενου, ἐνῶ δὲν τῇ ἔμενον πρὸς τοῦτο, ἡ εἰκοσιτέσσαρες ὥραι μόνον, καθόσον τὰ δέματα τῶν ἐνδυμάτων καὶ τὸ κανονικὸν διαβατήριόν τῆς ἐμαρτύρουν, ὅτι ἀνεχώρει διὰ τὰ ξένα, ἐκεῖ ὅπου ἔμελλε νὰ φωνῇ ὡς μεταίωρον, εἰς τὴν ἐπιρροὴν τοῦ ὁποίου ἦτο βεβαία, ὅτι ἤθελον κύψει αἱ ἀσθενεῖς καρδίαι, αἵτινες συνήθως εἶναι πολλαί, καὶ πρηττημάζετο νὰ καταπλήξῃ τὴν αἰσθηματικὴν κοινωνίαν μὲ τὴν παράδοξον θεωρίαν τοῦ Πλατωνικοῦ τῆς κόσμου, καὶ τὴν ὅλως ἰδιότροπον πειραματικὴν λύσιν τῶν διαφορῶν αὐτοῦ προβλημάτων.

Ὁ κύκλος τῶν ἵπποτῶν ἤκουε χωρὶς νὰ λαλῇ. Ὅτε ἐρρίψα τὴν ἰδέαν περὶ μαγίσσης, ἐξηκολούθησεν ὁ νεανίας, οὐδόλως ἐσκεπτόμενη περὶ τῆς ἐπισκέψεως αὐτῆς, ἀλλ' ἡ ζωηρὰ ἐπιθυμία σας μὲ ἔκαμε νὰ ἐνδώσω ἐνῶ ἐνδομύχως ἔλεγα, ὅτι ἡ μοῖρα τοῦ Προηγούμενου ἐρρίφθη. . .

Μόλις ἐφθασα, καὶ ἔκρουσα τὴν θύραν καθὼς εἶδατε, ἠθέλατε εἶπει, ὅτι ἀνέμενε τὴν ἐμφάνισίν μας καὶ τοῦ Προηγούμενου τὴν παρουσίαν· διότι ἀντὶ νὰ συναντήσω τὴν ἀνθρωπόμορφον μονόφθαλμον γλαυκὰ τῆς, τὸν οἶωνόν τῶν σατανικῶν τῆς ἐργασιῶν, συνήντησα τὴν συγκεκινημένην φυσιογνωμίαν ἐκείνης· καὶ ἐνῶ ἤμην ἑτοιμος νὰ τὴν ἐκπλήξω μὲ τοῦ Συνταγματάρχου τὸν φόνον, τὸ μυστηριώδες τῆς μὲ κατέπληξε.

— Σῶσόν με! ἔκραξεν· ἔχω ἀνάγκην τῆς συνδρομῆς σου. Ὁ Συνταγματάρχης ἐφονεύθη θεέ μου! μὲ ζητοῦν εἰς τὴν ἀνάκρισιν, πρόκειται νὰ βεβαιώσω, ὅτι τὴν ἐσπέραν τοῦ χοροῦ ἀνεχώρησε μεθ' ἐνὸς νέου . . . (καὶ ἀνέφερε τὸ ὄνομα τοῦ Προηγούμενου μας) καὶ μετέβην μετ' αὐτοῦ εἰς Ἀθήνας Εἰξεύρω ὅτι εἶσαι φίλος του, ἐπεθύμουν νὰ τὸν ἴδω μίαν μόνην στιγμήν. Καὶ μὰ τοὺς παλμοὺς τῆς καρδίας μου, τοὺς ὁποίους δι' ἐσὲ κατὰ πρῶτον ἠσθάνθην, δὲν εἰξεύρω ποῦ νὰ τὸν ζητήσω . . . ἔλεγε συμπλέκουσα τὰς χεῖρας ἱκετευτικῶς, ἐνῶ τὸ βλέμμα τῆς συνεκεντροῦτο πρὸς τὴν γωνίαν ἐνθα ἴστασθε.

Ἡθέλησα νὰ ψελλίσω τότε ὀλίγας λέξεις, ὅπως τῇ ἐπενθυμίσω τὴν ἐπιστολήν, τὴν ὁποίαν πρὸ ὀλίγων ὥρων μᾶς ἀνέγνωσεν ὁ Προηγούμενος, ἀλλὰ

— Τὶ ἀλλὰ; ἔκραξε τέλος τὸ ἀρκούδιον μὴ δυνηθὲν νὰ κρατήσῃ τὸ ἐκχυλθὲν αἰσθημά του — Εἶπέ το διάβολε!

— Ἀλλὰ, ὑπέλαβεν ὁ νεανίας, σᾶς ἀνεγνώρισεν, ἡ μᾶλλον ἐγνώρισε τὸν Προηγούμενον· καὶ ἂν δὲν τὴν ἐκράτουν, ἦτον ἱκανὴ νὰ ριφθῇ ἐν τῷ μέσῳ ἡμῶν καὶ νὰ τὸν ἀρπάσῃ.

— Διάβολε! ἔκαμες τὴν μεγαλητέραν ἀνοησίαν, ἔκραξαν οἱ ἵπποται.

— Διατί;

— Διότι ἔπρεπε νὰ τὴν ἀφήσῃς· καὶ μὰ τὴν μαγείαν τῆς! ἠθέλαμεν ἰδεῖ κατὰ πόσον ἤθελεν ἔχει τὸ θάρρος νὰ θέσῃ χεῖρα κατὰ τῆς.

προσωπικῆς ἐλευθερίας τῶν ἵπποτῶν καθὼς καὶ ἐπὶ τῶν ἀσθενῶν καρδιῶν, ὡς ἔλεγε.

— Χά! Χά! ἀνεκάγχασεν ὁ νεανίας.

— Τί γελᾷς;

— Γελῶ, διότι εἶμαι βέβαιος, ὅτι ἠθέλατε καταπλαγῇ εἰς τὴν θέαν μιᾶς γυναικὸς ὡραίας, ἐν τῇ ὠχρότητι αὐτῆς· ἠθέλατε παγῶσαι εἰς τὸ λαμπιδίζον βλέμμα της· καὶ ἡ κεφαλὴ της μὲ κόμην ἀνεμόφερτον ὡς ἦτο, ἤθελε σᾶς φανῇ κεφαλὴ Μεδούσης.

— Καλὲ δὲν βαρύνεσαι! αἱ παρομοίων γυναικῶν ἀπελπισίαι, εἶναι καθὼς αἱ ἀτυχεῖς τραγωδίαι, διὰ τὰς ὁποίας ἀντι νὰ κλαύσουν οἱ θεαταί, γελοῦν καὶ συρίζουν — Πιστεύω λοιπὸν, ὅτι θὰ ἦναι πολὺ τολμηρὸς ἐκεῖνος, ὅστις θὰ ἀδικήσῃ τοὺς ἵπποτας ὡς πρὸς τὴν αἴσθησιν τοῦ καλοῦ, διὰ νὰ μὴ συρίξωσι καὶ τὴν ἀπελπισμένην αὐτὴν τραγωδίαν. Τί λέγεις, νεανίσκε μου;

— Ἴσως· ἀλλ' ἀμφιδάλλω τ' ἤθελε τολμήσῃ νὰ πράξῃ τοῦτο, ἅμα ἤκουε καὶ τὸ ὄνομα τοῦ συγγραφέως τῆς νεωτέρας αὐτῆς τραγωδίας, τὸ ὅποion οὐδόλως ἐδυσκολεύετο, νὰ προφέρῃ ἡ ἰδίᾳ διὰ νὰ σᾶς καταπλήξῃ.

— Καλὲ ἡσυχάσετε, παρακαλῶ, καὶ τίς εἶναι ἡ ἥρωϊς αὐτή.

— Εἶναι ἡ Κυρία

— Δ'άβολε! ἀνέκραξαν ἐκθαμβοὶ οἱ ἵπποταί μου, ἀκούσαντες γνωστὸν ὄνομα αὐτή;

— Μάλιστα, Κύριοι αὐτή.—Μαντεύσατε λοιπὸν τώρα καὶ σεῖς, ἂν μαντεύω, καὶ ἂν ὁ Προηγούμενος τὴν στιγμὴν ταύτην ἀνεκάλυψεν ὑπὸ τὸ προσωπεῖον τῆς μαγίσσης τὴν μυστηριώδη του. . . .

Παρήλθον πέντε ὁλόκληραι ὥραι, καθ' ἃς εἰς μάτην οἱ εὐγενεῖς μου ἵπποταί, φλεγόμενοι ὑπὸ ἀκράτου περιεργείας, ἔτρεχον ἀπὸ καφφενείου εἰς καφφενεῖον, εἰς τὴν οἰκίαν των, τὴν ὁποίαν εὖρον μὲ ἀπορίαν ἀνοικτὴν καὶ ἔρημον· ἡρώτων τὸν ἕνα, τὸν ἄλλον ποῦ εὗρίσκετο, ἂν εἶδον τὸν Προηγούμενον, πλὴν οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ τοὺς πληροφορήσῃ. Ἐπανῆλθον εἰς τῆς μαγίσσης, ἀνησυχοῦντες περὶ τῆς μοίρας του, πλὴν εὖρον ἔρημον τὴν οἰκίαν, καὶ εἰς τῶν γειτόνων ἀπήντησεν ὡς ἐκ περισσοῦ.

— Κύριοι, δὲν κατοικεῖ κανεὶς πλέον αὐτοῦ, ἀνεχώρησαν.

— Ἀνεχώρησαν; τότε, μήπως ὁ Προηγούμενος ἠκολούθησε τὴν Κίρκην εἰς ἓν τρις νεῦμα;

Δὲν εἶχον ἄδικον. Ὁ Προηγούμενος, τὸν ὅποion εἶδομεν νὰ φεύγῃ διὰ τῆς καταδειχθείσης αὐτῷ κρύπτῃς, διηυθύνθη εἰς τὴν οἰκίαν του, ἔνθα ἐκπληκτος εἰς τὰ συμβάντα τῆς αὐγῆς, ἐπέκλεισεν ἀσφαλῶς τὰς θύρας, ἐρρίφθη ἐπὶ τῆς κλίνης του, ἥτις τὸν εἶχεν ἤδη ἐπιθυμήσει, διὰ νὰ συνέλθῃ καὶ σκεφθῇ τὴν πραγματικότητα τῶν ὅσων ἀντελήφθη· διότι ὁ νοῦς του ἐστρέφετο, καὶ ἡ ἐξημμένη φαντασία του τὸν ἀπεπλάνα εἰς ὄνειροπολήματα, ὅχι τόσον εὐφημα δι' ἕνα ἵπποτην καὶ μάλιστα Προηγούμενον.

Ἄφοῦ ἐπὶ μίαν ὁλόκληρον ὥραν, ἐκτάδην, μὲ ὀφθαλμοὺς ἀπλανεῖς ἔμεινεν ἀκίνητος προσβλέπων τὴν ὄροφον τοῦ δωματίου του, εἰς δὲ ἀπὸ τινος εἶχον κατασκηνώσει παντὸς εἶδους ζῶντια, ἠγέρθη μὲ βαθὺν στεναγμὸν, ὡς ἄνθρωπος ἐπανερχόμενος ἀπὸ μακρὰν, ὁδοιπορίαν καὶ καταθέτων τὸ φορτίον του πρὸς ἀνακούφισιν.

Τὴν αὐτὴν στιγμὴν μία ἄμαξα διαβαίνουσα ἔστη πρὸ τῆς θύρας του, ὁ Προηγούμενος ἐπρόβαλε ἀδιαφόρως τὴν κεφαλὴν ἔσωθεν τῶν διφράκτων, καθ' ἣν στιγμὴν ὁ ἄμαξηλάτης ἔκρουε τὴν θύραν. Παρηλθὼν ὀλίγαι στιγμαὶ καὶ ἀπελπισθεὶς ὁ ἄμαξηλάτης ἐπλησίασε τὴν θυρίδα τῆς ἀμάξης ἀντήλλαξεν ὀλίγας λέξεις καὶ ἠτοιμάζετο νὰ ἀπέλθῃ.

Προαίσθημά τι, ἢ ἂν θέλετε, γνωστὴ γυναικεία φωνὴ τῷ ἐφάνη, ὅτι διέφευγε τοῦ βάθους τῆς ἀμάξης, καὶ ὁ λογισμὸς τοῦ Προηγούμενου πάραυτα ἐπέταξεν εἰς τῆς μαγίσσης.

— Εἶναι ἐκείνη, ἔκραξεν, ἐρρίφθη κάτω, ἤνοιξε τὴν θύραν του καὶ τὸ βλέμμα του εἰσέδυσεν εἰς τὸ βάθος τῆς ἀμάξης, καθ' ἣν στιγμὴν ἡ μάστιξ ἐκροτάλιζεν καὶ ἡ ἄμαξα ἐκινήθη.

Τὴν ἀνεγνώρισεν, ἦτον ἐκείνη.

— Στάσου! κράζει, ἄμαξά, καὶ ἀνοίξας τὴν θυρίδα εὐρέθη εἰς τὸ πλευρὴν τῆς μυστηριώδους του, ἥτις σχεδὸν τὸν ἐπέπληττε, διατὶ νὰ τὴν κάμῃ νὰ περιμείνῃ τόσον.

— Ἀναχωρῶ, τὸν λέγει, μὲ συνοδεύεις μέχρι Πειραιῶς;

— Ἀνέμενα τὰς διαταγὰς σας, κυρία, ἀπεκρίθη ὁ Προηγούμενος, καὶ ἤδη κατεφίλει τὴν χεῖρα, ἥτις ἀφέθη εἰς τὴν διάκρισίν του. Ἡ στάσις ἀμφοτέρων ἦτο περιπαθὴς καὶ ἡ διάχυσις τῆς αἰσθηματικῆς συγκινήσεώς των τοσαύτη, ὥστε δὲν παρετήρησαν, ὅτι ὁ ἄμαξηλάτης δὲν ἐκινεῖτο, ἀλλ' ἀνέμενε τὰς διαταγὰς των. Δύω διαβατικὰ καγχάσματα συνέφερον αὐτούς.

— Ἀμαξά, τράβα διὰ τὸν Πειραιᾶ! ἀνέκραξαν ὁμοφώνως, καὶ κατασύραντες τὰ παραπετάσματα τῶν θυρίδων, ἐκαλύφθησαν εἰς τὸ βαθὺ κυανοῦν αὐτῶν χρῶμα.

Ἡμίσεια ὥρα δὲν παρήλθεν, καὶ ἡ γνωστὴ ἤδη μάγισσα ἐχαιρέτα τὸν Τινάνιον κῆπον, τὴν Τερψιθέαν, καὶ διέτρεξεν ὅλον τὸν Πειραιᾶ στηριζομένη εἰς τοῦ Προηγούμενου τὸν βραχίονα ἀκαταπαύστως λέγουσα. Τί ὅμως τὸν ἔλεγεν οὐδέποτε ἐμάθομεν. Τὸ βέβαιον εἶναι, ὅτι ἀπὸ τῆς δεκάτης μέχρι τῆς πέμπτης Μ. Μ. καθ' ἣν ἀπὸ τοῦ ἀναχωροῦντος αὐστριακοῦ ἀτμοπλοίου τὴν πρύμνην, ἐσείετο λευκοῦν μανδύλιον εἰς σημεῖον ἀποχαιρετισμοῦ, δὲν ἦτο ὥρα ἀρκοῦσα εἰς διαχύσεις καρδιῶν ἀρτίως ἐγνωσμένων, ἂν καὶ οὐδεὶς διετάραξεν, ὡς εἰπεῖν, τοὺς κύκλους του.

Πυρέσσων ὅλως ἐρρίφθη ὁ Προηγούμενος εἰς τὸ βάθος μιᾶς ἀμάξης ἐπιστρέφων εἰς Ἀθήνας, καὶ ἡ χεὶρ τὴν ὁποίαν ἔφερε εἰς τὸ μέτωπον διὰ νὰ ἀποδιώξῃ τοὺς λογισμοὺς τῶν ὀνείρων, ἔμεινεν ἐκεῖ χρησιμεύσασα εἰς τὸ νὰ τρίψῃ τοὺς βεβαρημένους ὀφθαλμούς του ὅτε ἀφυπνίζετο.

— Διάβολε! ἀπεκοιμήθην ἀπεκρίνετο εἰς τὴν φωνὴν τοῦ ἀμαξηλάτου, ἥτις τὸν ἔκραζεν ἐνῶ ἤνοιγε τὴν θυρίδα του.

— Κύριε, ἐφθάσαμεν.

— Κατῆλθε σύννους τὴν βαθμίδα τῆς ἀμάξης, καὶ κατηφῆς εἰσῆλθεν εἰς τὸ καφφενεῖον τῆς ὠραίας Ἑλλάδος, καθ' ἣν στιγμὴν ἐπινεν ὡς εἶδομεν τὸν καφφέν της ἡ ἵπποτικὴ ἀνθοδесμη.

— ὦ! νά τον δά! νά τον. Καλῶς ἤλθες, καλῶς ἤλθες, Προηγούμενε.

Ἐκεῖνος ἔδηξε τὰ χεῖλη, ἅτινα ὑπέσκασαν ἐλαφρὸν μειδίαμα καὶ ἤλθε νά καθίσῃ περὶ τὴν αὐτὴν τράπεζαν.

— Διάβολε! Προηγούμενε τί ἔγεινες; οὕτω ἐγκαταλείπουν εἰς τοὺς πέντε δρόμους τοὺς φίλους των;

— Καὶ σεῖς οὕτω ἐγκαταλείπετε τὸν Προηγούμενόν σας εἰς χεῖρας μιᾶς μαγίσσης;

Οἱ καγχασμοὶ δὲν εἶχον ὄριον, καὶ ὁ Προηγούμενος ἐκοκκίνιζεν ὡς ἀντακάιος, ἀλλὰ καὶ πῶς ἄλλως ἡδύνατο νά πράξῃ; εὐρίσκετο μεταξὺ τῶν ἵπποτῶν.

— Τοῦλάχιστον, διατί γελάτε, ἡρώτησε, διὰ νά γελάσω καὶ ἐγώ.

— Μὲ ἐν ὄνειρον, τὸ ὁποῖον εἶδον, ἀφ' ἧς σὲ παρητήσαμεν, ὑπέλαβεν ὁ νεανίας.

— Καὶ πῶς ἐκοιμήθης;

— Τὰ ὄνειρα τῶν κοιμωμένων ἔχουσιν ἀνάγκην ὀνειροκρίτου, ἐνῶ ὅταν ὀνειρεύηται τις ἔξυπνος, τὸ ὄνειρον τότε εἶναι ὀλοφάνερον.

— Καὶ δυνάμεθα νά ἀκούσωμεν τὸ ἐγρηγορικὸς αὐτὸ ὄνειρον;

— Μάλιστα! Εἶδα ἐπεφώνησεν ὁ νεανίας, καὶ ἤρχισε νά διηγῆται, ὅτι ὁ ἀναγνώστης ἡμῶν γνωρίζει περὶ τοῦ Προηγούμενου καὶ μαγίσσης καὶ ἀφοῦ δὲν εἶχε τί νά προσθέσῃ πλέον.

— Ἀκούσατε τώρα, κύριοι, καὶ τὴν ἐξήγησιν τοῦ ὀνείρου αὐτοῦ, ὑπέλαβεν ὁ Προηγούμενος, καὶ διηγῆθη, ὅσα ἡγνόει τῶν ἵπποτῶν ἡ ἀνθοδέσμη, ἥτις μεταξὺ γελώτων καὶ εὐθυμίας ἀπεχωρίσθη μεστὴν τὴν φαντασίαν ἔχουσα ἐκ τῶν συμβάντων τοῦ Προηγούμενου, καὶ κενὸν τὸ βελάντιον, ὥστε νά πιστεῦῃ εἰς τὴν χάριν τῆς ὁποίας ἔφερεν ἐπωνυμίας. . . .

ΤΕΛΟΣ.